

Slovo k povzbuzení na neděli 17. ledna 2021, na 2. neděli v liturgickém mezidobí
Biblická čtení: 1Sam 3,3b-10.19; Ž 40; 1Kor 6,13c-15a.17-20; Jan 1,35-42

Milé sestry, milí bratři,

dnešní neděle je první nedělí po Vánocích, první v liturgickém mezidobí. Po svátku Křtu Páně jsme vstoupili opět do první části doby, která duchovně zpřítomňuje čas Kristova veřejného působení, období mezi jeho křtem v řece Jordánu a začátkem velikonočních událostí. Proto také čteme tu (nejdelší) část evangelia na pokračování, která o událostech Kristova veřejného působení svědčí, v letošním roce především podle Markova sepsání.

Dnes máme ale před sebou úryvek z Janova evangelia (pro krátkost Markova evangelia se to v letošním liturgickém cyklu „B“ stane ještě vícekrát). Protože je to krásné a důležité svědectví o událostech, které se musely odehrát krátce po Ježíšově křtu, zaměříme právě na ně dnes svou společnou pozornost (o zbylých dvou biblických čteních dnešní neděle – o povolání Samuelově či Pavlově výzvě «utíkejte před smilstvem!» – porozjímejme třeba sami).

Jan Křtitel, ustupující již do pozadí, na Krista ukazuje slovy «hle, beránek Boží» a posílá za ním dva ze svých učedníků, ti zůstanou s Ježíšem celý den. Jeden z nich, Ondřej, následně přivede i svého bratra Šimona, když mu s nadšením zvěstuje «našli jsme Mesiáše!». Díky tomu Ježíš i na Šimona pohlédne a dá mu jméno «*Kéfas*, to je v překladu Petr (Skála)».

Ondřej podle Janova evangelia tak není jen prvním z apoštolů, který v Ježíšovi rozpoznal očekávaného Mesiáše, vydal se za ním a nechal se jím pozvat k následování – proto mu také staří církevní otcové dali titul *Protoklétos* („Prvopovoláný“), ale je dokonce (spolu s tím druhým Janovým učedníkem) i prvním z lidí rozpoznávajících v Ježíšovi Krista, prvním, o kterém víme (necháme-li tedy stranou Pannu Marii, svatého Josefa, pastýře, mudrce, Simeona či Jana Křtitele). Z toho důvodu Ondřejovo «našli jsme Mesiáše!» je i pro nás tak důležité, je přímo Božím slovem pro nás.

Je pravda, že náš vztah s Pánem Ježíšem, naše poznání Boha, celé naše křesťanství má vždy také charakter cesty. Jako cestu sám sebe metaforicky označuje i Pán Ježíš sám: «Já jsem cesta, pravda a život» říká. To mimo mnoha jiného znamená, že celý náš pozemský život je kráčením s Pánem Ježíšem a za ním a že ještě nejme u cíle, natož v cíli, který je v nebi. Znamená to také, že i v poznávání Boha, Krista jsme stále teprve na cestě, že některé jeho přítomnosti mezi námi, ve svém vlastním životě a ve světě musíme také stále ještě teprve hledat a nově objevovat, v těch již objevených a daných, Kristem ustanovených musíme teprve pokorně pronikat do jejich hloubky a stále se ptát, co pro nás ještě znamenají. Navíc vše s vědomím, že Boží tajemství je natolik veliké, že se nikdy nemůže docela vměstnat do našich stvořených představ a rámců, vždycky bude přesahovat naše schopnosti poznání i přijetí. *Deus semper maior*, „Bůh je stále větší“ je základní teologická pravda, tolikrát opakovaná, ve své formulaci navazující již na svatého Augustina.

Charakter cesty má, měl by mít tak celý náš křesťanský život i naše postupné – kéž by bylo i pokorné, protože jen tak může být skutečné – poznávání Pána Ježíše, Božích tajemství, naše teologie.

Zároveň ale platí, že právě proto «Slovo se stalo tělem», i proto se Syn stal člověkem a přitom zůstal Bohem, abychom ho mohli nám vnímatelným způsobem již i najít, abychom se ho mohli dotknout, abychom v Ježíši našli Božího Mesiáše, který je nám blízko. O tom je přeci také evangelium, nejen dnešní úryvek, celé Kristovo veřejné působení. O tom také je celé křesťanství.

Protože našli Mesiáše, i dnešní první učedníci opustí všechno a vydají se za ním. Ze stejné radosti se za ním vydali i mnozí další, jak o nich čteme v evangeliu, proto se radostná zvěst o něm roznesla po celém světě a byla mnohými přijata, proto se za ním životem vydávají stále noví a noví křesťané, i proto bychom měli být křesťany i my...

Naše křesťanská víra, jejímž nevlastnějším základem je přeci tajemství vtělení, Boholidství Kristovo, musí tak být vždy napětím mezi skloněním se před Božím tajemstvím, pokornou cestou následování, hledání a poznávání Krista a mezi radostným životním «našli jsme Mesiáše!», vnitřní jistotou, že to nejpodstatnější, Boha nám již bylo dáno v Kristu a křesťanství najít.

Ano, musíme být stále pokorní před Boží velikostí a otevření stále novému Božímu přicházení, je třeba stále hledat, kde Kristus je a k čemu nás volá, být teprve na cestě. Ale zároveň – a to je neméně třeba – máme žít z radostného přesvědčení, že Syn se už vtělil, přebýval a stále přebývá mezi námi, že už jsme ho v křesťanství také našli, že už také jsme na Kristově cestě, byť ještě ne v jejím cíli, pokud se snažíme za ním aspoň nějak jít.

Člověk prostě nemůže žít jen v mlhavých nejistotách, není tak ustrojen, není toho ani dlouhodobě schopen. Potřebujeme také nějakou jistotu, potřebujeme se Boha aspoň občas vnímatelně dotknout, vědět, že i my jsme už našli Mesiáše. I proto Pán Ježíš přišel na zem, i k nám samotným.

Budme i tomuto rozměru víry otevření, nenechme si namluvit, že víra je jen pouhým tápáním, jen mlhavým tušením, stejně jako nebudme nikdy pyšní a sebejistí, jako bychom již všechno věděli, naše teologie byla zcela jasná a vyčerpávající, jako bychom již měli jistotu spásy.

Je radostné věřit, že i pro naši vnitřní radostnou jistotu se Bůh stal člověkem, i pro naše pokorné bytí na cestě zůstal Bohem. I proto stále zní «hle, beránek Boží», vyznání Krista, ve kterém je také shrnuto vše: Kristovo Božství, jeho vtělení i jeho kříž...